

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Hai, fiilor de la iesle! Nu e vreme de odihna trupului. Deșteptați-vă din așternuturi și luați și așezați în carte glasul Mirelui, că e sărbătoare în sătuțul cuvântului Meu. Zilele nunții Mele cu voi sunt mângâierea Mea, că Eu îi strâng pe mulți pe lângă voi când Mă vestesc peste pământ cu zile de nuntă, și fi-va în zilele ce vin să nuntim tot mai mult, că e vremea, fiilor. Hai, înviorați-vă trupurile și sculați-vă la lucru ca să gătim pentru trupul și pentru sufletul celor veniți la nuntă, să gătim masa și să-i facem să se așeze și să le dăm. Amin, amin, amin.

Îmbrățișez în cuvânt ziua a doua de sărbătoare și pe cei adunați care știu cine este Cuvântul și care se așează întru El. Mângâierea Mea trage la cei neputincioși, căci cei neputincioși au nevoie de doctor, nu cei sănătoși. Îi cuprind pe toți în cuvânt, că Eu îl rabd pe om de șapte mii de ani, și Mă gândesc cu tot cerul ce pot să-i fac omului să-Mi audă suspinul, suspinul Meu cel după om. Când eram cu trupul pe pământ, lucram mai presus de fire și așa îi adunam pe mulți pe urma Mea pe unde treceam cu ucenicii, că fără ucenici Eu nu umblam. Îi adunam pe mulți și îi făceam să se așeze dându-le să mănânce pâine și pește ca să le pot spune apoi de Mine, Cel venit din cer după om. Acum îi adun cu cuvântul pe cei iubiți. Sun din trâmbiță și ei se adună. Am răzbit cu cuvântul peste pământ, și când Mă vestesc cu zile de nuntă, Îmi iau trâmbițașii vestea și o împrăstie în cele patru vânturi, și cei vestiți vin, se adună la nuntă, iar Eu, Mirele nunții, Mă dau lor și îi îmbiu la izvoarele vieții.

Viața are preț mare. Pentru viața omului a fost să-Mi dau Eu viața Mea, dar omul nu pune preț pe viața lui, pe prețul vieții lui. Mă doare neprețuirea de la om. Mă doare că nu știe omul ce este iubirea. Când îl văd pe om fără iubire, Mă doare. Când îl văd pe om fără Mine, plâng. O, cine este cel ce știe că Eu plâng după om ca să-l fac pe om să-Mi șteargă suspinul și lacrima lui? Plâng, și Mi-e plânsul plin de dor, și plâng. Cine pune preț pe Mine ca să Mă aibă apoi de bogăție a lui? Se încântă omul de toate câte sunt și de toate câte face el, și caută să-și umple golul inimii, și căutarea lui nu se sfârșește, iar Eu stau afară bătând sfios la ușa inimii lui. Acum Mi-am gătit o mireasă, și am trudit pentru găteala ei și Eu și ea, și Mi-am așternut masa nunții, căci viața e de mare preț, și voiesc s-o vadă omul, s-o vadă și să caute spre ea. Amin.

Dar ce este viața? Nimic nu este ea decât prețul ei. Eu sunt prețul vieții omului, dar moartea din om Îmi stă împotrivă și Mie și lui.

Dar ce este moartea? Nici o moarte nu e mai grea ca omul fără Dumnezeu peste el și în el. Nu poate nimeni să Mă aibă pe Mine în el dacă nu Mă are peste el. Dacă omul își este sieși stăpân, nu Mă are în el oricât ar zice el că M-ar avea. Eu până n-am vorbit lui Moise din fața lui nu M-a putut primi în el. Întâi i-am vorbit cu glas din cer și din rug, și apoi am stat în el, iar cel ce Mă are în el face ce a făcut Moise, și nimeni nu-l poate birui pe cel ce Mă are în el.

Dar ce este viața? Știi tu, omule, ce este viața? Te chem la izvor ca să-ți vorbesc. Glasul Meu stă față în față cu tine acum, și îți vorbesc din mijlocul poporului cuvântului Meu ca din rugul din care-i grăiam lui Moise. Grădinița cuvântului Meu e pusă deoparte ca să cobor Eu în ea glasul Meu. Ea este rug aprins. Cine se încearcă în ea, arde, că acolo grăiesc Eu, și glasul Meu răsună în ea când le grăiesc lor. Și te întreb: ce este moartea, omule scump? Cine iese din Dumnezeu, moare, și apoi păcătuiește. Să nu faci moarte peste tine, omule. Să nu mai faci de-acum. Moartea este tot ce nu înseamnă Dumnezeu în ființa ta. Nu de moartea ta e vorba, ci de moartea Mea. Când Eu nu mai pot în om nimic viu, nimic din veșnicie, Eu stau atunci ca în mormânt în om, iar omul suflă din duhul vieții și nu-Mi dă nimic pentru el. Cerul este plin de duhul vieții pentru trupuri, și tu iei mereu din cer și nu-i dai nimic înapoi cerului. O, tu nu știi cât

de rău e să nu poată Dumnezeu în tine, omule, și să poți tu. Aș voi să te învăț ce înseamnă fiii lui Dumnezeu și ce înseamnă fiii oamenilor. Fiii lui Dumnezeu sunt cei mai frumoși de pe pământ. Ei nu iau decât de la Mine și iubire și mângâiere și bucurie și cunoștință și putere și cuvânt și faptă și tot ce le dau Eu să aibă și să facă. Ei au înfățișare curată și cuviincioasă, și se umilește omul înăuntrul lui când îi vede, și se umple omul de dor de fericire ca a lor. Iar fiii oamenilor nu sunt frumoși, că nu așa este frumosul. Fiii oamenilor sunt cu mâinile goale, sunt goi de toate cele, și nimic din tot ce au nu este al lor. Ei iau de la tatăl lor, diavolul, iau și iubire și bucurie și cunoaștere și putere, dar toate au învelișul minciunii, că atunci când să-și capete viața din acestea, o pierde de tot. Ei se împodobesc pentru păcat, că de ce altceva s-ar împodobi omul? Iar când se văd între ei, se răvășesc unii pentru alții, se biruiesc unii de alții, se înalță unii peste alții, dar omul curat fuge de minciuna aceasta și îl plânge pe cel pierdut. Iar Eu lucrez cu tot cerul de sfinți și de îngeri și Îmi ocrotesc ce este al Meu, căci diavolul țipă turbat după pradă și caută să înghită dacă poate până și pe ai Mei. Dar el este slab, și ai Mei sunt tari, că Eu le sunt stăpân și îi am sub pecetea Mea pe cei ce fac voia Mea pe pământ. Iată, așa înseamnă fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor. De aceea te învăț Eu cum se vine la nuntă, omule. N-are cine să te învețe despre haina și despre trupul și despre duhul nunții, căci fiii oamenilor sunt mulți, și ai Mei sunt puțini, că nu mai vrea omul cu Dumnezeu pe pământ.

O, atâta mângâiere cobor în grădinile Mele și te îmbiu spre ele, omule! Vino să-Mi auzi glasul care umblă prin grădină ca să te mângâie pe tine, cel ce vii la izvor. Vino! Și să știi cum să vii. Uită-te la fiii cuvântului Meu și învață cum să vii, și să iubești să vii așa, și abia să mai poți sub așteptare după ce Eu sun pentru ca să te adun apoi și să-ți dau, că Eu vreau să ai, omule. Ceea ce poți avea cu adevărat este numai ce-ți dau Eu. Eu pot să-ți dau viață, omule. Viață fără moarte pot să-ți dau. Ți-am dovedit că pot. Dacă nu crezi, încearcă-Mă, și Eu îți voi arăta că pot. Dacă Ilie, proorocul Meu, n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Enoh n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Eu n-am voit ca Ioan să moară, n-a murit Ioan. O, și dacă ai ști câți n-au murit! Și nu uita de Scriptura care scrie că un popor va fi cu trupul când Eu voi veni văzut, și Eu îl voi ridica pe norii venirii Mele și voi sta cu el în văzduh, și atunci Îmi voi face curat pe pământ, că am făcut pământul să-Mi fie așternut pentru Mine și pentru om. Cerul Îmi este scaun, și pământul, așternut, numai să poată omul să înțeleagă și să vadă adevărul acesta.

O, învață viața, omule scump, că Eu am plătit prețul cel mai scump pentru tine și te-ai făcut de mare preț. Dar dacă tu fugi de răscumpărarea ta și voiești tot sub robie, o, ce să-ți fac, oare? Mă uit la tine cât iubești iadul. Toate faptele diavolului pe care tu le faci și le trăiești cu ființa ta sunt din adânc, și te țin în iad și te golesc și te dezbracă de cer și te îndeamnă la desfrânare în toate, și Eu Mă uit la tine cât iubești tu iadul. O, cum să te fac să iubești cerul și pe toate ale lui? Cerul a lăsat o lege sfântă pe pământ, și tu o calci de-a pururi. O, cum să te scap de nepăsare? Cum să te trag la Mine și la Tatăl, omule? Să știi că ochiul Meu vede tot, tot ce faci tu înăuntrul și în afara ta, și plânge ochiul Meu. Să știi că-L faci pe Dumnezeu să plângă. Nu te mai bucura de bucuriile tale dacă Dumnezeu plânge de la ele.

Te-am chemat să plângi cu Mine pentru Mine și pentru tine, omule. Pentru tine să plângi că nu Mă iubești, și pentru Mine să plângi că te iubesc și că plâng fără iubirea ta. Mi-e dor de tine de șapte mii de ani. Te chem la izvorul din care Eu curg cu glasul Meu care plânge omul. Te-am chemat ca să-ți spun că Mi-e dor. Mă răcoresc când pot să-ți spun. Mă mângâi când știu că te pot face să auzi suspinul Meu. Fie-ți milă de Mine! Nu-ți mai spun să-ți fie milă de tine, și iată ce-ți spun: fie-ți milă de Mine, omule scump! Te-am scumpit din viața Mea pentru tine dată. Și cui am dat-o când am dat-o? Știi tu, oare, aceasta? O, ție ți-am dat-o. Poart-o dacă așa am făcut. Fă-te vas pentru ea, că Eu ți-am dat-o. Amin. Te învăț înțelepciunea cea mai mare, cea care stă la scaunul lui Dumnezeu. Nu este pe pământ înțelepciune care să știe cui Mi-am dat Eu viața atunci când Mi-am dat-o. Am venit de la Tatăl pe pământ ca să-Mi las viața pe el și să ia omul în el viața Mea și să aibă omul hrană. Nu pricepi, omule, ce hrană trebuie să mănânci tu ca să nu mai

mori. Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine nu moare niciodată, căci cel ce Mă mănâncă pe Mine va fi viu pe veci»*. Păcat că nu încearcă omul cele ce Eu am spus. Păcatul acesta este mai greu decât păcatul omului cel întâi zidit, fiindcă Eu acum M-am făcut trup, și așa M-am dovedit Dumnezeu pentru om, și i-am spus omului față către față să mănânce pe Dumnezeu, Care S-a făcut trup din cer pe pământ ca să aibă omul hrană, și prin ea, viață veșnică.

O, unde este cheia cunoștinței? Cine a luat-o și unde este? Să dau vina pe diavolul? Așa să fac? Și Eu să fac așa? De ce nu intră omul în împărăția cerurilor? De ce nu intră împărăția cerurilor în om? De ce aceste două locașuri nu sunt una? De ce aceste două lumi nu sunt una precum a fost să fie? O, de ce, oare? Unde este cheia cunoștinței pentru acestea ce întreb Eu?

Dă-Mi cheia, omule! Cheia este la tine. Dacă tu nu vrei, aceasta este cheia cu care ai încuiat împărăției cerurilor care stă lângă tine ca să intre în tine și ca să intri tu în ea. Nu vrei. Nu pot da vina pe diavolul atâta timp cât tu nu vrei. Diavolul este rău numai cu cei ce fac voia Mea, dar cu cei ce fac pe placul lui el nu este rău.

Omule, a venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului. Și iată-L, Se preaslăvește în cuvânt peste pământ, și Tatăl Îl preaslăvește pe El. A venit vremea aceea să nu mai păcătuiești. Mă trimite Tatăl să iau moartea de pe pământ și să aduc pe el suferință peste tot trupul. Amin. Moartea este păcatul, iar *«cel ce suferă cu trupul o isprăvește cu păcatul»*, precum a grăit Scriptura apostolilor Mei.

Să nu plângi după păcat, să nu plângi, omule, după vremea când îți era bine cu păcatul. O, să nu plângi. Dar tu nu vei face ce-ți spun Eu, și vei plânge. Și dacă vei plânge, să plângi cu Mine, omule. Să nu plângi singur, că omul în zadar plânge singur. Să cauți la Mine cu plânsul tău și să-Mi ceri să te iert. Și dacă vei ști cum să-Mi ceri, Eu îți voi spune că te-am iertat în clipa când ți-am dat viața Mea ca să te răscumpăr. Eu îți voi spune să Mă ierți tu că te-am luat din păcate și să uiți supărarea dintre Mine și tine, și apoi să ne împăcăm și să-I dăm Tatălui actul împăcării dintre Mine și tine, că mare și de nepătruns a fost și este taina iubirii dintre Mine și om, iar cheia aceasta a fost dată la nepăsare și n-a mai stat în ușă ca să pot Eu intra la om și ca să poată omul intra la Mine. Și iată ce am făcut. Am făcut o împărăție nouă. Ea este cheia cu care Eu descui veacul cel nou, veacul ce va să fie. Mi-e mică împărăția cea nouă, dar e mare cât cerul, după har. Ea este cheia. Cu ea am descuiat venirii Mele. Cu ea Mi-am așternut pe pământ nunta Mea, nunta pe care Mi-a ținut-o Tatăl în palme pentru acum când M-a trimis să-i adun pe nuntași, și nunta aceasta nu va avea sfârșit. Amin, amin, amin.

Tatăl nunții dă glas peste nuntași și zice:

– *Fiul Meu este Unul. Așa este și poporul Lui de azi: unul. Slava Fiului Meu este cuvântul. Cuvântul este Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit. Amin.*

– O, Tată al Meu, Mă bucur lângă mireasă în grădinile de la izvor. Izvorul Meu adapă pe nuntași, iar Eu, Mirele nunții, sunt Fiul Tău și Mă bucur de mireasă, și Mă bucur de nuntași, Tată, și Îmi largesc cortul nunții, și voi putea aceasta, că Tu ești în Mine, Tată, și poți. Amin.

V-am mângâiat și v-am învățat iubirea cea mare pe voi pe toți câți ați venit la izvor când Eu v-am chemat. Învățați-Mă și voi pe Mine să vă iubesc. Dacă Mă veți iubi, voi învăța să vă iubesc. Și dacă vă iubesc, învățați-vă să Mă iubiți. Amin. Nu oricum este iubirea. Ea este ca Mine. Nu oricum este viața. Ea este ca Mine. Amin. Voiesc să învățăm unii de la alții doina iubirii. Ea este iubirea dintre Mire și mireasă, doină care va rămâne pe chipul sfinților Mei și în glasul îngerilor, doina nunții Mele, doina veșniciei care va fi pe pământ curând, curând.

Să se audă glasul nunții de la margini la margini! Și se va auzi. Amin. Să se audă glasul Mirelui și al miresei! Și se va auzi. Amin. Să se audă glasul nuntașilor! Și se va auzi. Amin.

Vă prind și vă cuprind în Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Cel dătător de viață.

Omule, nu uita cine este viața ta, iar când te chem, vino! Curând, curând nu va mai fi nimic între cer și pământ; nimic decât glasul Mirelui și al miresei și ziua nunții. Și dacă Eu, omule, te chem, vino! Amin, amin, amin.

13/26-08-2001